
Co mne zklamalo na vysoké škole

Co mne zklamalo na vysoké škole

Štěstí zažívají v těchto dnech všichni ti, kteří se dostali na vysněnou vysokou školu. Není ale vyloučeno, že za rok či později mohou být studiem na vysněné fakultě zklamáni. Proč? Na to nám odpovědělo několik vysokoškoláků.

Zůstávám kvůli lidem, kvůli spolužákům," říká dvaadvacetiletý Jiří Růžička. Studuje třetím rokem na Fakultě strojní Českého vysokého učení technického (ČVUT) v Praze a se školou není příliš spokojený, A to přes to, že byl jedním z těch, pro které byl zvolený obor jedinou volbou: "Nechtěl jsem původně dělat něco jiného jako někteří moji spolužáci," zdůrazňuje.

"Když jsem nastupoval do prvního ročníku, bavila mě technika. Čekal jsem, že se dozvím víc věcí a mnohem podrobněji." Studentů, kteří se dostali na fakultu, kde od začátku studovat skutečně chtěli, je na technikách podle průzkumů Centra pro studium vysokého školství přes 66 procent.

I mezi nimi jsou však takoví, kteří přemýšlejí o odchodu. Danovi například vadí, že škola nabírá do prvních ročníků zbytečně mnoho lidí, kterých se pak musí kvůli neprospěchu zbavit. Přitom právě to množství posluchačů výuce nesvědčí.

Tvrdí také, že pro velký počet přednášek a seminářů nemá vlastně na učení čas. Ke skriptům a učebnicím se dostane až během zkouškového období.

Málo se dostaneme k praktickým věcem

V současnosti je pro něho asi nejhorší ztráta motivace: "Ztrácím vlastní přemýšlivost, chybí mi možnost uplatňování vlastních nápadů." Ty doufá rozvinout později, v praxi. Na škole ho drží, jak říká, hlavně prostředí, ve kterém se setkávají lidé se stejnými zájmy.

Učitelé nás skoro nepoznají

Na nedostatek praxe si stěžují i studenti na jiných oborech. Jednou z nich je i budoucí stomatoložka, dvaadvacetiletá Lucie Koleňáková. "Když už se člověk dostane k pacientovi, je tam moc spolužáků, takže si nakonec ani nic nevyzkouším. Lepší by bylo mít pacienta i vyučujícího pro sebe." říká.

Byly chvíle, kdy přemýšlela o přestupu sice na stejný obor, ale na jinou univerzitu, třeba do Plzně. Pak se ale rozhodla zůstat. "Asi by to stejně bylo podobné," míní studentka. Podle sedmadvacetiletého Dana, který studuje Vysokou školu ekonomickou, se dovede fakulta člověku zošklivit i způsobem zkoušení.

To se odehrává většinou písemnou formou, tedy prostřednictvím testů. Dan je totiž přesvědčen, že právě testy nemusejí vždycky pravdivě vypovídat o znalostech a schopnostech jednotlivých posluchačů. Při osobním kontaktu by se dalo zjistit daleko víc. Vysokoškolští učitelé tak podle Danova názoru nemají možnost své studenty lépe poznat. V prvních letech jim často nevěnují mnoho pozornosti. Dan říká, že pozitivní rozdíl v přístupu pedagogů pocítil teprve ve chvíli, kdy se začal specializovat. Tehdy získal s učiteli potřebný vztah.

Otrávit život dovedou i nejasná pravidla

Téměř všem studentům komplikují zřejmě život nejasnosti ve studijním řádu: "Nikdo neví, jak má co být správně. A skoro nikdo nikdy nedodrží konzultační hodiny," stěžuje si student Tomáš. "Je ale pravda, že někteří učitelé se nám věnují i mimo ně, což možná všude ve světě není běžné," dodává smířlivě, protože něco takového slyšel od těch, kdo pobývali na zahraničních školách.

Nejasnosti mohou přivodit i velké nepříjemnosti, ba i pocity křivdy.

"Studovala jsem na dvouoborovém studiu. V pátém ročníku jsem už nebyla schopná věnovat se oběma oborům na sto procent, chtěla jsem tedy jeden obor vypustit. Na studijním oddělení mi ale řekli, že něco takového není možné," stěžuje si čtyřicetiletá Jitka. Odešla tedy ze školy úplně. Vzápětí ale zjistila, že co nešlo v jejím případě, spolužačce prošlo. Ta si studium tímto způsobem zjednodušit směla.

"Je to nespravedlivé." stěžuje si Jitka. Po neosobním přístupu ze strany učitelů i studijních oddělení jsou podle ní nepřesně formulované požadavky na studenta jednou z nejčastějších příčin studentské

